

захисту має кожен українець незалежно від його економічного стану, його статків. І ці ризики більші, страшніші ніж це стосувалося економічних негараздів у мирний час, бо прорахувати їх неможливо і кожної секунди ворожа ракета може вбити, скалічити, позбавити годувальника, сім'ї, позбавити житла тощо, чим створити підстави для реалізації права на соціальний захист для будь-кого.

Хоча звичайно, не варто випускати з поля зору і той факт, що саме внаслідок війни погіршилося і матеріальне становище українців: багато хто втратив роботу, бізнес і опинився за лінією малозабезпеченості, а отже і отримав право на отримання соціальної допомоги, яка призначається і виплачується малозабезпеченим сім'ям, які постійно проживають на території України та з поважних або незалежних від них причин мають середньомісячний сукупний дохід менший від прожиткового мінімуму для сім'ї.

А тому, як бачимо, в законодавстві і було розширено можливості щодо реалізації права на соціальний захист за рахунок розширення соціальних ризиків. Разом із тим, розширення категорій громадян, які мають право на соціальний захист здійснилося і за рахунок збільшення кількості громадян, що стали на захист нашої країни, виконуючи свій військовий чи посадовий обов'язок, наражаючи себе на небезпеку (але, знов-таки, через війну).

Мова йде про поліцейських, які під час дії воєнного стану для здійснення поліцейської діяльності отримали додаткові повноваження: «у межах визначеної законодавством компетенції здійснює розмінування, що має оперативний характер, у частині виявлення, знешкодження та знищення вибухонебезпечних предметів, щодо яких є підстави вважати, що вони є предметами, знаряддями чи засобами вчинення адміністративних або кримінальних правопорушень» [4, п.39 ч.1 ст.23], «здійснює техніко-криміналістичне забезпечення огляду місця події, в тому числі пов'язаної з пожежами, та спеціальні вибухотехнічні роботи за фактами скоєння вибухів, надходження повідомлень про виявлення підозрілих вибухонебезпечних предметів, загрозу вибуху» [4, п.41 ч.1 ст.23].

Очевидно, що війна також через розширення повноважень поліцейських під час виконання поліцейської діяльності і відповідно підвищення ризиків для їх життя і здоров'я внаслідок поведіння із небезпечними об'єктами прямо пропорційно збільшила ризики соціальні. Таким чином це збільшило ризики внаслідок яких поліцейські отримують право на соціальний захист у вигляді медичного, грошового, житлового забезпечення.

Отже, саме збройна агресія росії проти України загострила ще більше існуючі проблеми щодо здійснення заходів підтримки українців через зростання підстав і кількості соціальних ризиків до цього не існувавших у мирний період чим змінила концепт права на соціальний захист, змістивши акценти першопричин з економічних на причини воєнного характеру, які ще довгий час після війни будуть зумовлювати виникнення права на соціальний захист у більшості з громадян України.

Список використаних джерел:

1. У Києві відбувся круглий стіл, присвячений соціальному захисту під час війни. URL: <https://armyinform.com.ua/2023/02/05/u-kyuevi-vidbuvsya-kruglyj-stil-prysvyachenyj-soczialnomu-zahystu-pid-chas-vijny/>.

2. Конституція України. Верховна Рада України. Закон України від 28.06.1996. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.

3. Внутрішньо переміщені особи. Міністерство соціальної політики України. URL: <https://www.msp.gov.ua/timeline/Vnutrishno-peremishcheni-osobi.html>.

4. Про внесення змін до законів України "Про Національну поліцію" та "Про Дисциплінарний статут Національної поліції України" з метою оптимізації діяльності поліції, у тому числі під час дії воєнного стану. Верховна Рада України. Закон України від 15.03.2022 р. № 2123-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2123-20#Text>.

КОЛЄСНІК Тетяна

*доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри
цивільного трудового права та права соціального забезпечення
Донецького державного університету внутрішніх справ*

ПОДОЛАННЯ ГЕНДЕРНОГО РОЗРИВУ У СФЕРІ ОПЛАТИ ПРАЦІ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Процес соціально-економічної перебудови в Україні супроводжується посиленням диференціації суспільства. Одним з її проявів є гендерна нерівність, що нині притаманна більшості країн, незалежно від політичного устрою та рівня соціально-економічного розвитку, і виявляється в нерівних можливостях жінок і чоловіків. Специфіка гендерних проблем України в загальних рисах відображає невідповідності, що спричинені певними стереотипами, а також глибокими системними проблемами, до яких належать застарілі системи соціального захисту, слабкий потенціал національного механізму щодо поліпшення становища жінок.

Впродовж перехідного періоду на ринку праці України спостерігається посилення гендерної професійної сегрегації внаслідок переходу від регульованої політики зайнятості до ринкової системи з жорсткішим конкурентним середовищем. Розрахунки показників сегрегації за видами економічної діяльності показують, що для досягнення гендерного паритету понад третина жінок або чоловіків в Україні мали б змінити свою професію за умови, що представники іншої статі залишаться на своїх робочих місцях. Це в загальних рисах відповідає тенденціям регіону з перехідною економікою, проте вище, ніж у розвинутих країнах.

Гендерний розрив в оплаті праці (*pay gap*) – це один з ключових маркерів поширених форм дискримінації на ринку праці. Він показує, чи мають жінки і чоловіки та загалом різні групи населення рівний доступ до різних професій, у тому числі високооплачуваних, рівні можливості для професійної реалізації.

Наразі, незважаючи на переломний період стереотипів, жінок очікують на тих роботах, які традиційно марковані як «більш жіночні», а чоловіків – на «більш чоловічих». Отже, перший механізм розриву в оплаті праці жінок і чоловіків – створені ринком праці окремі «ніші» для наповнення переважно жінками чи чоловіками (горизонтальна гендерна сегрегація), які характеризуються нерівним доходом, нездатністю освіти надавати можливість отримати кращі ресурси.

Гендерну нерівність в оплаті праці важко подолати, адже вона має глибокі історичні корені, підживлюється обмеженим доступом до ресурсів та можливостей, що перешкоджає свободі здійснення прав і фактично створює дискримінаційні умови для жінок та дівчат. Навіть широка світова підтримка **Конвенція МОП про рівне винагородження чоловіків і жінок за працю рівної цінності № 100 (ратифіковано в Україні 10 серпня 1956 р.)** в якій регламентується термін *«рівне винагородження чоловіків і жінок за працю рівної цінності»* стосується ставок винагородження, котрі визначаються без дискримінації за ознаками статі, виявилася нездатною забезпечити її швидке практичне втілення [1]. Задля постійного збереження фокуса уваги на цій проблемі, досягнення гендерної рівності та розширення прав і можливостей жінок та дівчат було визначено ООН ключові вектори у Стратегії Перетворення нашого світу: порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року – стратегічна ціль №5 “Забезпечення гендерної рівності та розширення прав і можливостей усіх жінок та дівчат” [2]. З метою створення умов для ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок і дівчат необхідно проаналізувати нормативно-правові акти у різних сферах життєдіяльності суспільства та внести пропозиції щодо удосконалення чинного правового поля Як свідчать статистичні данні за останні сім років розрив в оплаті праці жінок та чоловіків в Україні скоротився на 7,4% і на сьогодні він складає 18,6%. Цей показник є більшим, ніж в багатьох країнах ЄС.

Слід зазначити, що в 2020 році Україна приєдналася до міжнародного “Партнерства Біарріц” за ініціативи першої леді України Олени Зеленської. Воно передбачає багато різних викликів із створення рівності в країні і одне із них, це якраз зменшення розриву в оплаті праці жінок і чоловіків. Уряд України взяв на себе це зобов’язання коли розрив в оплаті праці між чоловіками і жінками був в середньому 20,4 відсотків. Впродовж наступного року його трохи, але вдалося скоротити – до 18,6 відсотків.

Для того, щоб врахувати максимум факторів, які впливають на різницю в оплаті праці, виділяють дві форми вимірювання, такі як нескорегована та скорегована різниця. Нескоригована (неуточнена) різниця в оплаті праці – це різниця у розмірі заробітної плати між усіма працевлаштованими жінками та чоловіками. Вона не враховує галузь, відпустку по догляду за дитиною, різний час виходу на пенсію і т.д. Скоригована (уточнена) різниця в оплаті праці – це метод, при якому дослідники намагаються врахувати усі фактори, які впливають на роботу жінок і чоловіків. Наприклад, те, що жінки в середньому частіше працюють неповний робочий день, щоб доглядати за дітьми. У такому випадку, коли чоловік та жінка знаходяться у рівних умовах, різниця в оплаті зменшується. Наприклад, у США неуточнена різниця складає 21%, а уточнена –